

"ஓம் அன் ரி.. எனக் குக் கவலையா இருக்கன் ரி.... என ரை அம் மா, அப் பா எல் லாரயை ம் பார த்து ஏழ் வு வு சமாச் சு அன் ரி.. அது தான் . அவயை எ னை ஓ ருக் கால் பா த்தன ணெ ண்டால் ஆ று தலாயி ருக் கு ம் ப் லோ லை இருக் கு."

"கவலைப் படாததைங்கோ சூந்தரம். வழி கிடகைக் கும்.."

"மற்றாக் களை எல் லாம் அம் மா மார் வந் து பா த்திட் டுப் ப் லோ யிட் டினம் ..."

அவனது வதேனையை என்னால் உணர் முடிந்தது. பட்டறை வலைகளை முடித்து விட்டு கரபிப் போக குச் சந்தி வாயக் காலில் குளித்து விட்டு வந்திருந்தான். எப்போதும் போல துப் பரவாக உடை அணிந் திருந் தான் . ஏழ் வு வு சத் துக் கு ம் தல தே டையே டு ஓ ரு காலை இழந் து விட் டான் . தகரத் தில் சயெ த் சயெ ற் கைக் காலை அவன் அணிந் திருந் தாலும் இழந் து இழந் து அவன் நடப் பதைப் பா ர் க் கு ம் ப் லோ து த் டையே டு கால் இல் லை எனப் பதை உடன யே உணர்ந் து கொள் ளலாம் .

"உங்கடகை கால் போனாப் போலை நீங்கள் இன்னும் அம் மாவைச் சந்திக் கலே லையே?"

"இல்லை அன் ரி. இப் ப் நாட் டிலை பிரச் சனை இல் லை எண் டாலும் அம் மாவையே அம் பாறையிலை இருக் கிறதாலை போய் வாறதிலை கொஞ் சம் சிக் கல்"

"கால் போனதாலை இன்னும் கவலையா இருக்கிறீங்கள்..?"

"இல்லை அன் ரி. எனக் கு இப் ப் ஓ ரு கால் இல் லை எண் ட நினைவே வாறலே லை. எனக் கது பழகிப் ப் டுத் து. "

"கால் போன உடனை உங்கடகை உணர் வுகள் எப் பிபி இருந் திச் சூ சூந்தரம்?"

"போன உடனை எனக் கு சாகலாம் போலை இருந் திச் சூ. இப் ப் எனக் கு அப் பிபியான ஓ ரு உணர் வும் இல் லை. அம் மாவை அண்ணாவையை எல் லாம் ஓ ருக் கால் பா ர் க் கோணும் ...!"

வதேனை அவன் முகத்தில் அப்பியிருந்தது. அவனது கண்கள் எனது கண்களுக்குள் நேசமாக ஊடூருவி எனது தாய்மையைச் சீ ண் டின. ஏனோ என மனச் சுவர்கள் வரே த்து கண்கள் பனித் தன.

இப் பிபித் தான் இவனுக்குள் உள்ளது போலத் தான் அந் த வணெ ன்பு றா சயெ ற் கைக் கால் திட்ட பிராந் தியச் சயெ லகத் தில் கடமையா ற் றும் 32 உறவுகளுக்குள்ளும் ஓவ் வொ ரு சோகக் கதை. சிலநாட் களாக மட் டும் அவர் களே டு பழகிக் கொண் பி ருந் த என் னிடம் வந் து தமது துயர் களையும் , சந் தோசங் களையும் , தோல் விகளையும் , சாதனைகளையும் ஓ ரு மகவூ தனது தாயிடம் சொல் வது போல சொல் வார்கள் . அவர் களுடனான அந் தப் ப் லோ துக் கள் மிகவும் அரத் தம் நிறைத் தவை.

எனக் குத் தனிமை தெரிவதில்லை. அவர்கள் விட்டுப் போகும் சமயங்களில் நான் வணெ ன்பு றாவின மூன் றலில் வாயிலே டு ஓ ரு ஓ ரமாக உயர்ந் து பரத் து அழகாக நிமிர்ந் திருக் கு ம் ஆண் பனையிடமே அல்லது எனக் காக ஓ துக் கப் பட் ட அறையின்

தகரக கபரையின் மலே கிளகைளைப் பரப்பி வதை திருக்கும் பக்கத்துச் சிறிய கோயிலில் விழுதுகள் பதித்து நிற்கும் அரசமரத்திடமோ அல்லது பட்டறையின் முன் அசைந்தாடிக் கொண்டிருக்கும் சஞ்சீ விமரத்திடமோ அல்லது பட்டறையின் பின்னால் எட்டியும் ஓட்டியும் நின்று ஓராயிரம் கதை சொல்லும் புளிய மரத்திடமோ லயித்துப் போய் விடுவனே .

அன்று எனது புளியமரத்தின் மீ தான லயிப்பு, அதை புளியமரம் மீ தான லயிப்பு என்று சொல்வதை விட, அந்தப் புளியமரத்தின் அசைவில் கிளறப்பட்ட எனது பாடசாலையை பரவத்து வாழ்க்கை மீ தான லயிப்பில் நான் எங்கோ சனென்றிருந்தனே .

நான் அரிவரியிலிருந்து "கபொத" உயர்தரம் வரையின்ற வடமராட்சி இந்துமகளிர கல்லரியிலும் பின்பக்க விளையாட்டு மதைனத்தில் கிளை பரப்பியபடி இப்படித்தான் ஒரு பெரிய புளியமரம் . அதன் அடிவளைய வாய்க்கால் கடந்து அடுத்த காணிக் குள் . முள்ளுக்கம்பியைப் பிரித்து வளைய வாய்க்காலுக்குள் இறங்கி அந்தப் புளிய மரத்தின் குறுத்து இலையில் தொடங்கி பி, பிஞ்சு, காய்கள் என்று சுவதைத்தும் "முனி..., பிள்ளைபிடிகாரன் ... என்ற கபக்கூரல்களினால் குடல் தறிக்க ஓடியதும் ஒரு பரவம் . வீட்டிலிருந்து களவாக உப்பும், துளும் கொண்டு வந்து அதே புளியங்காய்களைச் சுவதைத்தது இன்னொரு பரவம் . எல்லாவற்றையும் விடப் பசுமையாக மனதில் பதிந்திருப்பது அதன் கீழ் இருந்து அரிவரியிலிருந்து என்னோடு கபடவே வந்த நால வருடன் சரேந்து நாம் ஐவருமாகக் கதையளந்ததுதான் .

அந்த ஐவரில் அவளும் ஒருத்தி. நாங்கள் ஐவரும் எப்போதும் நட்பாகவே இருந்தாலும் அவள் எனக்கு எப்போதும் பிரத்தியகேமாகவே திரிந்தாள் . உயரத்தில் நாமிருவரும் கிட்டத்தட்ட ஓரேயேளவு என்பதால் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் இருக்கக்கூக வரிசைப் படுத்தப் படும் போது நாம் பக்கத்துப் பக்கத்திலேயே வருவோம் . இருப்போம் .

அவளுடனான அந்தப் பிரத்தியகேமான உண்மையான நட்பு, அது எப்போ எப்படி வந்தது என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவளுக்கு அப்பா இல்லை என்பது சாவைப் பற்றிய அதிக பிரகஞ்சை இல்லாத வயதிலேயே எனக்குத் தெரிந்தது. சக்கடத்தாரின் மகள் என்று எல்லோரும் சொல்வார்கள் . சக்கடத்தார ஐந்து பண்களைப் பெற்று விட்டு திடீரென்று ஒருநாள் அவள் அம்மாவை அம்போ என்று விட்டு விட்டு இறந்து விட்டார் . இவள் கடகைக் குட்டி.

எப்படியும் அவள் வீட்டில் கஸ்டம் இருந்திருக்கும் . ஆனால் கஸ்டத்தின் ரகேயை அவள் ஒருபோதும் யாருக்கும் காட்டியதில்லை. கடகைக் குட்டி என்ற சிலைம் அவள் முகத்தில் தெரிந்தாலும் அதை அவள் தூரப்பிரயோகம் செய்வதில்லை. அவள் அக்காமார் அவளை அப்பா இல்லை என்ற குறை தெரியாமல் மட்டுமல்ல மிக நேர்த்தியாகவும் வளர்த்தார்கள் என்பது அவளைப் பார்த்தாலே தெரியும் . காலையிலிருந்து மாலையரை அவளோடு அருகமர்ந்துதான் எனது பாடசாலை வாழ்க்கையை அனுபவித்தனே . ஒருநாள் அவள் ஒரு பொய் சொல்லியோ அல்லது வகுப்பில் யாரையாவது ஏமாற்றியோ நான் பார்த்ததில்லை. அதையெல்லாம் அப்போது நான் நினைத்ததில்லை. இப்போ நினைத்துப் பாரக்கிறனே . அவளின் நற்குணம் தெரிகிறது. அவளின் திறமையைப் பார்த்து நேர்த்தியைப் பார்த்து பொறாமையை பட்டவர்கள் உண்டு. அவள் யாரையாவது பார்த்துப் பொறாமையை பட்டாளா..? அப்படியெனும் என நினைவில் இல்லை.

சந்தி...! நான் டொக்டரா வருவன் . அப்படித்தான் எனக்குத் தெரிந்த நாளிலிருந்து அவள்

சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அதனால் "கபொத" உயர்தரத்தில் நான் பிரயோககணிதமும், தபயகணிதமும் பபிக் கையில் அவள் எழுந்தது உயிரியல் வகூப்புககும், தாவரவியல் வகூப்புககும் பபோய் வருவாள்.

அவளூககூள் இருந்த இன்னொருத்தியை சிவகூமாரனின் மரணத்தின் பபோதுதான் பார்த்தனே. சிவகூமாரனின் மரணம் எங்கள் எல்லோரையும் பாதித்திருந்தது. ஆனால் அது அவளூள் ஏற்படுத்திய பாதிப்பு எனக்கு சற்று வித்தியாசமானதாக, நியமாக அவளை வாட்டுவதாகத் தெரிந்தது. அவளூககூள் எப்பபோதும் இருந்த உறுதிசற்று அதீதமாகத் தெரிந்தது. ஆனால் அவள் டொக்டராக வருவாள் என்பதில் எனக்கு எந்த வித சந்தகேமும் இருக்கவில்லை. அதகே கனவபோதுதான் அவள் தடொடர்ந்தும் பபித்தாள். பாடசாலையை வாழ்க்கைமூடியப் பபோகூம் காலங்களில் அதகே பூளியமரத்தின் கீழ் இருந்தும், இன்னும் தள்ளி வந்து விளையாட்டு மதானத்தின் அடுத்த பக்கத்தில் இருக்கூம் அப்பா கடவைலேயபோதுள்ள கல்லில் இருந்தும் வாய் சிவக்க அப்பா கடவைச் சோளப்பொரியவைச் சுவதைத்த பபி நிறையைப் பபேசினோம். பிரியப் பபோகூம் சோகத்தமைறக்க 'பசும்மை நிறைந்த நினைவுகளே...' பாபினோம்.

பாடசாலையை மூபிந்து பிரிந்த பபோதும் அவள் டொக்டர்தான் என்ற கனவூம், நினைவூம் எனக்குள்ளும் இருந்தது. 1983 இல் அவள் உண்ணாவிரதம் இருக்கிறாள் என்ற செய்தி என்காத்தில் வந்த பபோதும் நான் என்கனவகை கலகை கவில்லை. அவளைச் சீரியஸான நிலையில் தபிக் கிச் சனென்று விட்டார்கள் என்றறிந்த பபோது தலையை விற்ப்பது பபோலிருந்தது.

பின்னர் ஓவ்வொன்றாகக் காற்றில் வந்த செய்திகள் எனக்குள் நம்ப மூடியாததொரு பிரமயைத்தான் ஏற்படுத்தின. மதிவதனியின் திருமணத்தின் பின் அவளது இருப்பு பற்றிய தகவல்கள் வருவது கூறாந்து பபோயின. ஆனால் அவளூடனான, அவள் பற்றியதான நினைவுகள் என்னபோது வாழ்ந்தன. அவளது அம்மாவீதியில் என்னகை கண்டு என்கபற்றிக் கதறிய பபோது நானும் அழுத்தனே.

நான் ஜகேர்மனிக் கூ வந்த பின் அவள் என்னதைத் தகேபி எனவீட்டுக்கூ வந்தாளாம். பின்னர் 1987, 1988 களில் இந்திய இராணுவத்தின் அட்டகாசக் காலங்களில் மாறுவகேத்தில் ஒரு பூலனாய் வாளியாக எனவீட்டுக்கூ வந்து பபோய்க் கொண்டிருந்தாளாம். அம்மாதான் எல்லாம் எழுதினா. அவ்வப்பபோது அம்மாமூலம் அவளூம் கபிதங்கள் எழுதி அனுப்பினாள். அம்மாவும் பூலம் பபெர்ந்த பின் அவளூடனான கபிதத் தடொடர்புகள் கூறாந்து கூறாந்து ஒரு கட்டத்தில் தடொடர்புகள் அற்றுப் பபோயின. நினைவின் தடொடககைகள் மட்டும் என்னபோது எப்பபோதும் கபிடவகே இருந்தன.

இப்பபோ அவள் சகே சகோலையின் பபொறுப்பாளராம். என்னகை ஒரு பபொருட்டாக நினைப்பாளா? மனசூ சந்தகேப் பட்டது. மூதலநாள் இரவூ வகெண்பூறாவின் உறவூகளில் ஒருவனான தினகே பூதுக்கூபியிருப்புகூப் பபோவதாகச் சொன்னான். ஒரு தூண்டூக் கபிதம் "நான் இங்கூ நிற்கிறனே." என்பதைத் தெரியப்படுத்தி மூன்று வரிகளில் எழுதி, "இதை ஜனனியிடம் கூடுத்து விடுங்ககோ" என்று சொல்லிக் கூடுத்து விட்டனே.

அன்று மத்தியானம்தான் அதகை ஜனனியிடம் கூடுப்பதாகச் சொன்னான். கூடுத்திருப்பானா..? கூடுத்தாலும்...! அவளூககூ எத்தனை சகோலியிருக்கூம்.

அதயைலெல்லாம் விட்டு விட்டு, சூயநலகக் கரியாக ஜூர் மனிக்கு ஓடிவிட்டு, இப்போ நாட்டில் பிரச்சனை இல்லலை என்றதும் வந்திருக்கும் என்னைப் பார்க்க வருவாளா..! அல்லது தவேயெண்டால் வந்து பார்க்கக் கட்டுமன், என்று நினைப்பாளா..! நேரமில்லை என்று சொல்லி விடுவாளா..? மனசுக்குள் எத்தனையோ சஞ்சலமான, சந்தகேமான களேவிகள் எழுந்தன.

"அன்ரி, என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? இளநி ஓண்டு வட்டித் தரட்டே..?" வயிலில் விட்டுப் போன இந்த அந்திக் கருக்கலில் அப்போது என்தனிமயையில் தன்தனிமயைப் போக்க வந்தவன் ஹரிகரன். எனக்கு இளநீர் மலே அத்தனை மகோகம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

"ஓம் ஹரிகரன். இளநி ஓண்டு கடிக்கலாம்தான்."

இவனுக்குச் சூந்தரம் போல்தொடையோடு கால் போகவில்லை. முழங்காலுக்குக் கீழ்தோன் இல்லை. தகரக் கால் போட்டிருந்தான். முதலநாள்தான் Fiber Glass இல் கால் செய்வதற்காக அவனின் கால் அளவு எடுக்கப்பட்டது.

மெல்லிய நொண்டலுடன் நடந்தான். நானும் கட்டவசென்றேன். முற்றத்திலிருந்து சற்றுத் தள்ளி ஓதுக்குப் புறமாக கறுத்தக்கொழும்பான் மாமரத்துக்குக் கீழ் இருந்த மடலையில் வதைத்து இளநீர் வைத்திருந்தான். அவனது களங்கமில்லாத அன்பைப் போலவே இளநீரும் இனித்தது.

நான் அதைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே "அன்ரி ஜனனி அக்காவாக்கு லற்றர் அனுப்பினீங்களோ?" கேட்டான்.

"ஓம் ஹரிகரன், தினசீட்டைக் குடுத்துவிட்டனான். ஆனால் ஜனனி வருவா என்று எனக்கு நம்பிக்கையில்லை."

"இல்லை அன்ரி. ஜனனி அக்கா நல்லவ. கட்டாயம் வருவா."

அவன் எனக்கு இரண்டாவது இளநீர் ரயும் வட்டித் தந்தான்.

நேரம் 7 மணியதைத் தொடர்ந்தது. 4.30 க்கே கால் தயாரிக்கும் வேலையை முடித்து வண்புறா உறவுகள் மற்றையவெளி வேலைகளை எல்லாம் முடித்து விட்டு ஓவ்வொருவராக வந்து முற்றத்தில் கட்டத் தொடங்கினார்கள். சிரிப்பு கதரை டீயோ என முற்றம் கலகலத்தது.

எனக்குக் குளிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. எழுந்து என் அறையைச் சென்றேன். திடீர் என்று ஒலித்த மோட்டார் சைக்கிள் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து "அன்ரி...!" சத்தமான கடிப்பிடல்கள். "அன்ரி..! ஜனனி அக்கா"

நம்ப முடியவில்லை. கண்களையெல்லாம் கசக்கிப் பார்த்தேன். அவள்தான். காளாகுளவென்று செல்லம் கொஞ்சும் முகத்துடன் எனக்குத் தெரிந்த ஜனனி இப்போது கறுத்து மெலிந்து... ஆனால் கண்களையெல்லாம் அதே பழைய கனிவாடன்... மோட்டார் சைக்கிளை பிராந்தியச் செயலகத்தின் முற்றத்தில் நிறுத்தி விட்டு இறங்கினாள். என்கைகோர்த்து நடந்தாள். கிராவல் மண் அவள் உட்கைகளில் அப்பியிருந்தது. பள்ளிப் பரவத்தில் இருந்த

அதே உறுதி பச்சையில் துள்ளி வந்தது.

எனக்குத்தான் சற்று நேரம் பச்சை வர மறுத்தது. அது சற்று நேரம்தான். பின்னர் பச்சினோம் நேரம் போவதே தெரியாமல். சரஸ்வதி பச்சையின் போது சரம் கட்டப் பி காணாது என்று சொல்லிச் சரிடம் அனுமதிபெற்று பிப்பறிக் கப் போகும் சாக்கில் அவள் என் வீட்டுக்கு வந்தது பற்றி, அவள் கொண்டுவரும் கத்தரிக் காய் பொரியலும் பிட்டுமும் எனக்கு மதிய உணவாக, எனது தோசையும் சம்பலும் அவளுக்கு மதிய உணவானது பற்றி, புளியமரத்தின் கீழ் இருந்து கதையளந்தது பற்றி..! அவள் போராட்ட வாழ்க்கை பற்றி..., சிஞ்சலகைக் குழந்தைகள் பற்றி..! என்று கதைகள் பல வறூ திசுகளில் நீண்ட விரிந்தன. வண்புறா உறங்கிய பின்னும் நாம் பச்சிக் கொண்டிருந்தோம். சரேந்து சாப்பிட்டோம்.

கடமைக்கு வந்தது போல் அந்த ஒரு நாளுடன் அவள் ஒதுங்கிக் கொள்ளாமல் தொடர்ந்தும் என்னைத் தேடி வந்தாள். தனது 109.. இலக்க மோட்டார் சக்களில் என்னை ஏறிக் கொண்டு திரிந்தாள். குழந்தைகள் போலப் பச்சினோம். சிரித்தோம். அவளும் என்னைப் போலவே என்னைத் தன் நினைவுகளால் தொடங்கிக் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கிறாள். சிஞ்சலகைப் பிள்ளைகளுடன் என்னைப் பற்றிப் பச்சியிருக்கிறாள்.

எந்த ஒரு போராட்டமும் அவள் நினைவுகளைப் பறிக் கவில்லை. அவளை அவள் இயல்பிலிருந்து மாற்றவில்லை. அவள் அவளாகவே இருந்தாள். அதே நட்புடன் பச்சினாள்.

"அன்ரி..! அப்பிடி நேரம் போறதே தெரியாமல் ஜனனி அக்காவோட மணித்தியாலக் கணக்கிலை என்னதான் கதைக்கிறீங்கள்?" வண்புறா உறவுகள் என்னைச் சல்லமாகச் சீண்டினார்கள்.

அவளுடனான அந்தப் பொழுதுகள் அர்த்தம் நிறைந்தவை. நட்பின் ஆழத்தைச் சொல்பவை. ஆயுதந் தபக்கிய அவர்களாகக் குள்ளும் ஈரம் இருப்பதை எனக்கு உணர்த்தியவை. இன்னும் பசுமையாய் எனக்குள் பதிந்திருப்பவை.

அவள் டொக்டராக வராவிட்டால் என்ன..? நான் மட்டுமே குழந்தைகளுக்குத்தான்

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□...!

Written by சந்திரவதனா

Thursday, 16 July 2009 21:55 - Last Updated Friday, 14 November 2014 07:39

அம்மா. அவள் சஞ்சலையின் இரூபஹுக்கும் மறேபட்ட குழந்தைகளுக்கும் அம்மா. அவளைப் பற்றிய நினைவுகள் இன்னும் எனக்குள் உயர்ந்து...!

சந்திரவதனா

யரேமனி

August - 2002

Comments

அட!

ரண்டுபரோம்

வகுப்புத் தோழியரே?

நல்ல பதிவு.

நன்றி..

□□□□□□□□

Posted by :

Mon

நான் கழிப்படி சயெத்தால்தானே....

சினகேதி

சந்தர்ப்பம் கிடதைதால் கண்டிப்பாகச் சஞ்சலகைக்குச் சனென்று வாருங்கள்.

ஜயெக்குமாரியொடும் உங்கள் அம்மாவும் படித்திருந்தால் ஒரு வளே உங்கள் அம்மாவை எனக்க

[Chandr](#)

[avathanaa](#)
Posted by

மலநாடான

[Chandravathanaa](#)

உங்கள் கருத்துக்கூடு நன்றி. நீங்கள் சொல்வதும் ஒரு வகையில் சரிதான்.

Posted by :

'antha pasumaiana ninaivugal' fixed in our memory isn't it? I met Lalli at Manthihai hospital in 1988 or

[AndGeetha Sridharan](#)
Posted by

[Sri](#)

[Chandrayathanaa Selyakumaran](#)

Posted by

அவர் முள்ளிவாய்க்காலிலிருந்து தன் உடலில் சார்ஜ் ஐரகை [Thama](#) கொண்

[Pasthy Ks](#)

//தன்பிள்ளைகளை இயன்றளவு பாதுகாப்பாக வளியே அனுப்ப [Chand](#) - சடு

[PaStedmyran](#)

ஆம். அவர்களில் பெரும்பாலோர் நம்மீர் சிவன்களோ

Posted by

சிலர் சூயமாக தொழில் செய்தும் வாழ்கின

[Thamayanthhy Ks](#)

Posted by